

Herold

Redakcia a vydavateľstvo :
Budapešť, Zsibárus-utca 7. szám.

Na pol roka 1 zl.
Vychádza každú nedeľu.

Predplatná cena :
na celý rok 2 zlaté.

Pravda sa prerazí a nebo žiada.

Jozko Ludák: No-no, moji veľkí páni! Ale jak ľahko by ste mohli zostať tréat v tomto nebezpečnštví. Vóz zapadol, šterňa sa utrhla. Prijmite vďačne túto žinku, i šterňu môžete s ňou sviazat.
Páni Hrneční naraz: Ale jako my prideme k takej vďačnosti, povedte nám.
Jozko Ludák: Nikdy neďakujte, páni moji, tak veľmi; však už predávno ste to zaslúžili.

Vytrvaj!

Vtom boji veľkom, drahý kresfane,
 Vtom boji svätom našej slobody,
 Smele sa postav, to ti pristane,
 Vytrvaj mužne vzdor všetkej zloby:
 Čo ťa tyran aj prenasleduje,
 Vítazstvo predsa jeho nebude;
 Len si ty pozor daj,
 A vytrvaj!

Slobodu našu a ľudské práva
 Kto nohou šliape a za nič nemá,
 Kto zvieru tvojej posmech vystrája,
 Je sám čert z pekla, nie anjel z neba.
 Poznaj ho dobre, bo ťa ošiali,
 Smať sa bude on, ty budeš v žiali;
 Dušu si pred nim háj
 A vytrvaj!

Trpel si už veľa? — trpeť budeš viac!
 Zotrvaj ale ešte na ďalej,
 Veď príde už raz, príde už ten čas,
 Keď sa vyplní aj naša nádej; —
 Nádej, ktorá je pevná, čo skala,
 Tá nech ťa živí, veď je nie malá.
 Len silu svoju znaj,
 A vytrvaj!

Voľ radšej smrť, voľ radšej umrieť,
 Než by si vieru zaprel pred svetom;
 Však prídu časy, trebárs aj nie hneď,
 Čo ľudskú zlobu čo aj nie mečom,
 Potrešú ale, ako zaslúži:
 A tebe Pán Boh dá, čo ti slúbi,
 Len pevne vždy dúfaj,
 A vytrvaj!

OVAD.

Michal Munkácy vďačne prijíma miesto v sne-
 movní veľmužov; obrazy svoje ale preto nedonesie
 so sebou do Uhorska, lebo sa bojí, že by do toho
 času Karol Pulský zas vytriezvel v direktora
 obrazárne.

Jufo Endrey sa vyslovil, že by dobre bolo, už
 raz poriadok spraví s ľavicákmi. Ani na jedno vy-
 strelenie nenie on vzdialený od pravdy, jestli sa jeho
 slová vzťahujú na prívržencov Eötvösa, ktorým by
 veru neškodilo, do kúta ich piehnúť.

Jufo Endrey povedal, že plán vyrovnania minist-
 tra Lukáča je taký, že by sa Deák v hrobe aj dva-
 krát obrátil, keby o ňom vedel. Chybil pán ablegát.
 On by sa obrátil len jedon, abo trikrát; ponač
 druhé obrátenie by bolo riadne ležiace polozenie, to
 ale ani myslieť sa nedá pod panovaním Bánfiho.

Gézovi Kubiňimu zazlievajú, že dakedy vykrikne
 v snemovni. On je najdrahší vicinálkar, ktorý na
 jednom kilometri za 72 tisíc zlatých stavá železnicu.
 Rečnít nevie, tedy aspoň s výkriknutím sa usiluje za-
 vdačiť vláde za jej otcovské dobropranie.

Ťmavý sňah padal v Uhorsku nedávno; veru sa
 dožijeme i toho, že tejto vlasti zem od hanby i čier-
 ne lalie bude plodiť.

Anton Starčevič v Záhrebe zomrel, Kalamár
 Tisa ale v Judapešti ožil.

Narovnávanie tela ma veľkú budúcnosť v Maďar-
 országu, ponač židi — keď príde maďarský kroj
 do módy, budú sa usilovať nos i nohu si narovnať,
 aby v rúchu maďarskom nezdáli sa ešte viac židmi.

Sníženie dane čo chvília uskutočnenia v Rakúsku.
 U nás ale daň platiacich snížia pod povrch zeme,
 zatiaľ ale musia platiť. Nech zem platí, prečo nenie
 ona bursovým papierom!

Mizerný stav ministerský zvolal len toť Pišta
 Tisa, syn starého Kalamára Tisu. On, ktorého otiec
 sa tak mizerne choval, aby sa mohol v tom stave
 udržať, v ktorom bol v stave celú krajinu mizernou
 učiniť.

Na vozíku sa pohol, peši sa navrátil.

— Khošerové vozenie sa. —

1.

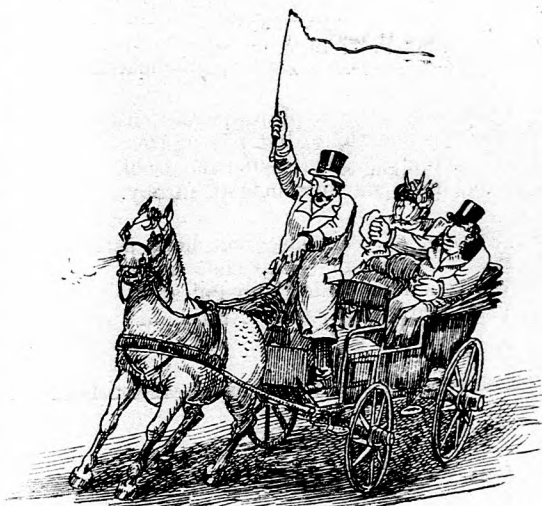
Khobi Dajthel sa len vozi,
Hlavu veľmi na zad soti.

3.

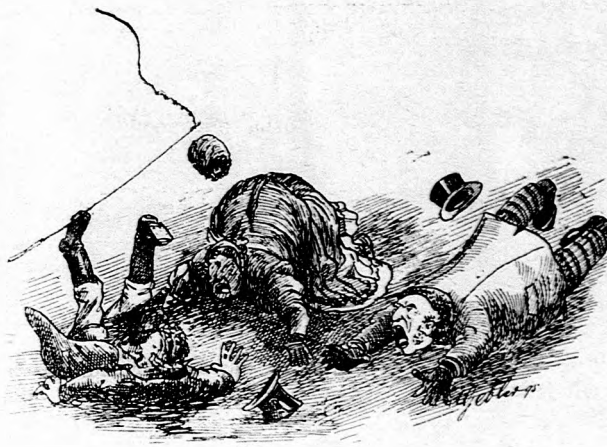
Čože robiť, si on myslí?
Rufka, aj ty vozík tiskni!

2.

Lenže koník krutohlavý
Protí vôli sa postaví!

4.

Do uteku kôň sa pohol
A žid s Rufkon na zem padol.

Sa vyhovril.

Žena: Pozri mužu, koľko pekných vecí je, s ktorými bys ma mohol dakedy prekvápiť. Ty ale tak sa chováš vo sklepe, jakbys nič nevidel.

Muž: To je len toho znak, že len teba milujem pravdive, a o iné krásy sa nestarám, preto sa na ne ani nedivám.

Za cho.

Sudca: Skokan, vy musíte tomuto izraelitovi päť zlatých zaplatiť, že ste mu za cho vylepil.

Skokan: Sa smeje veľmi spokojne.

Sudca: No, čo sa smejete?

Skokan: Keď to za cho aj 10 zl. stálo.

Hepp Icigové dobré žiadosti.

Bhud thy len vtedy šťastlivý,
kheď Wlassiě zo svojej dobrej
vhóli popraví kňazomh plath.

Nech shi thak živhý, jakho
je v Rhakhúsku Koppenhága.

Nech aj theba vystavia na
vhýstavu.

Nhech smrth vhyrovná tvoje dhlzoby.

Bhud thy takhý sthatoěný nadžuphan, že až
kheď tha shodia, fyhnde nafreh, zhe za thithule
grófskhe, bharónskhe a zemänskhé phodhostáfané
ghroše shi na zuifoě fyfiedol.

Bhud thy kúriěom v kanikule.

Nofý kat nech na thebe urobí prvý jeho remek.

Nhech celý svet obdivuje tvoj pomník na hro-
be čim skorej.

Bhudz thy jedhen nebohý millionar.

Cesthuj thy za darmo po Ilavu v sprievode
dvoch žandárov.

Nhech tvoja žena uzná previnenia svoje pred
thebou.

Ozdravej čim skorej z veľkhej nemoe.

Oblahči si thy s plaěom.

Zaěni thy vydávať v kanikule denník.

Mhaj thy šest krásnyh dievčat, a žiadneho
mhajetku.

Nhech je tvoj hrob fedla Árpháděho.

Nhech aj na theba pomyslí domáci phán, kheď
bhude árenda phofyšovat.

Mhaj thy felikhú protekeiu v dome chudobnyh.

Mhaj thy izbu s osobyným vchodom — vo
vacovskom väzení.

Bhudz thy protezovaný od spolku, ktorý zvery
chráni.

Hoj mor ho lude môj...

Spievať daě nového, tažko mi prichodí,
Lebo, keď sa u nás niečo aj prichodí —
Sú to len škandále, na dennom poriadku,
O ktorých nehodno napisať ni riadku.

Škandále sú nové, niet v nich radosti,
Ťaží z nich žid-maďar skupovateľ kostí.
Čo si ľud slovenský prácou len nashrňa,
To si bez svedomia náš pán žid poshrňa.

Niet na tom ešte dost, vláda im pomáha
V koristení hnusom — a bieda sa vzmáha.
Oh, slovenský ľudu zle sa ti povodí,
Ak nezaěneš hoj skôr pod heslom slobody.

Z pod jarma tohoto vymaniť sa treba,
Ináč nebudeme mať ani dost chleba.
Chyt sa preto zbrane, chyt sa preto štita,
Napádaj a bráň sa — neboj sa nič žida.

Tam, kde sme my teraz, bol nedávno Viedeň
Tam to ale už vie každý, každý jeden,
Že to špatná háved, neprajná kresťanom,
Že je nie priateľom, lež len ích katanom.

Prebudže sa, ľudu, s tvojích slovekých snov!
Nedovoľ panovať nad sebou tých židov!
Národnosť ti berú, sväté náboženstvo,
Tým ťa uvádzajú v pestvo, mnohoženstvo.

Česnakovou slinou pfujú na vše naše,
Ale nádejem sa, že ľud náš ukáže,
Čo stakou naciou hnusnou on urobí,
Ktorá nám stupňuje bolasti, útroby.

Hoj, mor ho, ľudu môj, mor ho neustajue,
Pokiaľ nedosiahnul jeho cieľo tajné!
Vykáz mu za podiel jeho Palestínu,
Vlast starú, alebo novú Argentínu.

D. F.

Nedorozumenie.

Bankár: Čo robí môj syn?

Sluha: Na karty sa hra.

Bankár: To nenie možno, lebo však teraz
hodinu má u rečtora, ktorý ho na hromotrublici
(klavieri) hrať učí.

Sluha: A predsa pravdu mám, lebo keď som
pred chvíľou okolo tých dveri išiel, pán rečtor
osmeloval mladého pána takto: Teraz as nasleduje.

Nerovnosť.

— Teda nechcete za mňa ísť, Magda?

— Poviem vám pravdu, že ste sa trochu pri-
včas narodil pre mňa.

Malý obraz zrkadlový viedeňských volieb.

čili: z módy vyndené liberálne panovanie tiahne sa von z domu obecného.

— † — Anekdoty Herkó Pátra. † —

Oh, ti dedinári.

Janko Paliek zabehol si do Budapešte so synom Mišom. Pravdaze medzi iným divadlo tiež vy-
stať nemohlo. Ešte do obeda si karty kúpili. K ve-
čeru ale už za včasu vyzierali, kedy sa už otvorí
ten dom: hneď vošli, usiadli sa a s otvorenými
ústami hľadia na tie veci, ktoré ešte nikdy nevideli.
Pravdaze záclonu (firhanek) obdivujú najviac s jej
ciframi. Keď ale sa mala počať prednáška, a záclonu
hore ťahali; mykol otiec syna: Mišo hybajme do-
mov, však vidíš, že je už všetkému koniec, lebo to
najkrajšie schovávajú pred nami.

Kofko je hodín?

táže sa pán sluhu?

Sluha: Nevie, lebo mi hodiny zostaly stáť

Pán: Vybehni von, a opozri snečné hodiny

Sluha: Ale však je už noc, nevidieť snečné
hodiny.

Pán: Ty sprosták, zažni si sviečku, potom
uvidíš!

Priam preto!

Mlady zaľúbený ťuhaj prišiel ku svojej milenke
a ju samu doma našiel tak k nej prehovoril:

— Ach! drahá Anička, predsa už raz mám
dopriať, že vám otvorono môžem povedať, že vás
milujem.

Anička: Pre Boha nie, tu nie, veľu nie!

— Prečo veľu nie? a tu nie? však tu nenie
ani lon svedka!

Anička: Priam preto!

Divadlo pri divadlovej kassy.

Cudzí: Prosím kartu.

Prosír: Nenie sú viacej, už vyšly.

Cudzí: Nuž prečo ste viac tlačit nenechal?

Ale jej odvetil.

M. manželka: (po voľkej zvade): Oh kebych fa
nikdy nebola poznala!

M. manžel: Vidiš, teraz ma lutuješ, keď je už
neskoré.

Besednica.

Tri otázky.

V Handrovej vytiahol žid pole z pod sedliaka.
Zabubnovalo sa pred domom bielymi stlpami
ozdobeným. A gazda Ján naraz sa zbadal, že jeho
celý majetok pozostáva zo 400 zlatých, čo po licita-
cie este do jeho vrecka skočilo.

Čože si má počať so 400 zlatými?

Celkom rozziatený zachlope na dvere kmotrové,
aby spolu poradu držali, čo si má počať?

Kmotor čo človek, ktorý noviny číta, poradil
gazdovi Jánovi, aby si zaskočil do Judapešte, tam
sú vraj široké ulice, na ktorých už mnohí zbohatli
s málo peniazmi; možno, že i onho sa uderí šťastie.

Gazda Ján výskoky nasledoval radu kmotra
osvieteného; do vrecka si vopchal tie štyri 100 zla-
tové bankovky, nohy na plecá hodil, a tam ten do
hlavného mesta!

Jak ťa na nové vráta, tak sa díval na ľavo,
na pravo obdivujúce rýchlosť ľudí, nádheru rúcha,
skvclost plácov a množstvo krivých nosov.

Jako sa to stalo, neviem; dost na tom, že sa
dohrabal do ulice Košsutovej pred národné kasino,
kde s prvého poschodia dolu sa dívali dvaja páni.

Gazda Ján ani mak nevedel o tom, čo je to
národné kasino; preto ale tam stál, lebo mu to vr-
talo v modzgoch jako sa výskriabali tí dvaja do
toho obloka?

Uctive pomykol svoj masný klobúk a pozdra-
vil tých dvoch obdivovaných.

Prosím úctive — pýtal sa — jako že sa dostali
ta hore; pravda by radi sa sem dolu dostali, keby
rebríka mali.

Veľmužovia sa chutno zasmiali, a ponevác sa im
páčila prostá nesbehlosť človečka. dali si ho hore
zavolať, aby si s ním kratochvíľu spravili.

Ako že ste sa dostal do Budínpešte?

Uctive ruky-nohy boskávam, prišiel som sem
zbohatnúť.

To je už inšie.

— Ký parom vás tadeto pere, Fiúr?
 — Nuž, myslal som si, že by dobre bolo z blízka
 obzrieť tieto dve krásne panny.
 — No áno; čo sú to také dve krásne panny
 tieto tri.
 — To je už dačo inšie; vy kujon.

Najväčšie.

To je strach kolké železničné nehody sa teraz
 stávajú, a mňa potkla teraz tá najväčšia, lebo —
 svokra mi prišla po železnici.

Jedon krivonosý mi všetko na bubeň dal, len
 400 zlatých omína moje vrecko; kmotor mi ale to
 povedal; že tu v Pešti už mnohí zbohatli. Urodzení
 páni by mi zaiste vedeli povedať, ako to mám za-
 počať.

My sme grófi, a nie urodzení.

Tým lepšie, lebo aj páni grófi zaiste tu zbohatli.

Ten čudný dedinár sa páčil osvieteným pánom.

Jeden z nich si pomyslel, že si spraví dobrý
 žart s ním. Veru ste na dobre miesto prišiel, neni
 to tak ťažko tu zbohatnúť.

Ja vyložím na stôl dvesto zlatých, učňte to aj
 vy. Ja sa vás dačo opýtam. Uhádnete-li, tie štyri
 stovky sú vaše; jestli ale nie, sú všetky moje.

Hm, hm! Predsa je len múdry mój kmotor.

Oprobujeme to, pán gróf.

Gróf vyložil dve stovky; podobne učinil i gazda
 Ján. Nato sa ho gróf táže:

Viete mi povedať, jak hlboké je more?

Je to trochu ťažká otázka, pán gróf, ale už
 viem odpovedať:

Tetka.

Tetka: No dieťa moje, už ste sa učili dačo
 počtovať vo škole?

Dieťa: Áno, a to k tomu na papieri už.

Tetka: Kebych ti teda povedala v ktorom
 roku som sa narodila, či bys mi vedela mój vek
 uhádnúť, kolko mám rokov?

Dieťa: Nie, lebo tak vysoko sme ešte nerátali.

Pravdomluvný Fráter.

Mužská česť je taká, ako leyden-
 ská fláša, len malá iskra. — a celá
 je zničená.

Rozumný človek je taký, ako zá-
 kon prírody: nedá sa klamať.

Domáci kurkan je taký, ako mačka: škriabe.

Defraudant je taký, ako milý hosť: zadržia ho.

Ústia je taký, ako krivá cesta: na vyrovná-
 nie iká.

Nekrásne ženské vlasy sa také, ako ich obdivo-
 vat sa zapliť sa.

Et býlo láda je taká, ako starý človek:
 na čun.

Et mi je aké ako frakk: nedá sa plátať.

More je hlboké na jedno hodenie kameňa. Lebo
 keď kam sa hodíme do mora, ten ho premerá až
 po dno.

Dobre ste odpovedal, sa ohlási ten druhý gróf,
 tu máte 400 zlatých. Ale viete čo; nechajte tých
 400 zlatých na stole. Ja druhých 400 zl. priložím k
 nim, a zas ja sa vás budem tázať.

Dáte-li dobrú odpoveď, vaše budú všetky, jestli
 ale nie, do mójho vrecka skočia ony všetky.

Dobre, pán gróf, to mi je tiež dľa chuti.

Gróf tedy vyložil 400 zl., a pýta sa sedliaka:

Povedteže mi, na kolko štácií je otiaľto nebe?

Sedliak rozjima do času nad otázkou a odpove-
 vedou.

Zrazu ale z pomedzi zubov tieto slová vypustil:

Iha, to je ešte ťažšia otázka; ale už som ju
 pochopil. Nebo je otiaľto len na jednu štáciu vzdia-
 leno, lebo písano je, že duša — jaknáhle z tela vy-
 kročí, rovno pred Boha beží. Keď ale rovno pred
 Boha ide; v tomto páde, na ceste nedrží nikde
 štáciu, nikde sa nepristaví. A tak nebo je len na
 jednu štáciu od nás.

Niektorý kupec je taký, ako nemluvniatko :
nevie na nohy stať.

Dobrá karta je taká, ako zlý študent : vyho-
dia ju.

Židovská tlač je taká, ako harpia žena : rada
robi škandále.

Pálenka je taká, ako sloveso : skloňovať sa musí.

Život mnohých ľudí je taký, ako žľe : horký.

Niektorý muž je taký, ako koza : brahu nosí
a — rohy.

Uhorská dolná zem je taká, ako dobrý básnik :
úrodná.

Svobodomyselnosť je taká, ako slepý nábitok :
hrozný buchot robí, jadra ale nemá.

Šťastie je také, jako čas : premenlivé.

Uprimné priateľstvo je také, jako biela vrana :
zriedkavé.

Múdry človek je taký, jako zákon prírodný :
nedá sa oklamať.

Dobre ste odpovedal; vaše sú tieto peniaze, tu
máte 800 zlatých, ale už idte odkiaľ ste prišol.

Vedia čo, páni grófi! Nech parom vezne týchto
osem sto zlatých; nech pričínia k nim ešte 800, a
potom im ja naložím jednu hádku.

Jestli dobre odvetia, ich budú tieto peniaze; keď
ale nie, pravdaže moje bude tých dvaraz osem sto
vlatých.

Tá reč sa páčila grófm, jako dajaký sladký
motúzok. Usmievali sa nad tým, že jakú otázku by
im vedel tento človeček naložiť, na ktorú by oni
odpovedať nevedeli.

Vyložili tedy tých osem stoviek.

S falošným úsmevom a vyplštenými očima sa
ich pýta gazda Ján:

Neč mi povedia páni, jako sa volá moj kmo-
tor múdry v Handrovej?

Grófm tvár zbledla a dlhou zostala; ani len
neprobovali tvrdý oriešik tejto otázky rozlúštiť.

Gazda Ján ale schoval 1600 zlatých, a plesajúce
sa odporúčal, že hneď sa navráti domov, a vymení
svoj statok naspiak od žida.

Dia L. G. — J. Jedla.

Civilné manželstvo je také, jako remeň na
opásanie : viaže sa, ale nie v nebi.

Reči v záujme civilného manželstva držané sú
také, ako chromý pes : nemajú ani hlavy poriadnej,
ani chvosta, sú bez smyslu.

Telo mnohých ľudí je také, jako koza :
brahu má.

Zartová obrázková hádka.

Sňahoveho človeka vidím,
Kde je ale Jurko, to nevim.

(Nech sa páči najst ho.)

Prošba.

Prosíme etené čítajúce slovenské obecnstvo,
aby nezťažovalo si niekedy niečo nám do redakcie
zaslať, aby sme to v našom časopise mohli uverej-
niť. Veľmi sa hodia nám anekdoty, humoristické
rozprávočky, humoristické verse, menovite ktoré sa
týkajú vyvoleného národa. Mōžu byť karhané aj
vidiecke liberálne časopisy, a iné tým podobné firmy.
Prosíme teda nie len hmotnú, ale aj o mravnú pod-
poru, aby náš časopis mohol byť čím zábavnejší a
aby mohol tým lepšie všetkým slušným požiadavkám
vyhovieť.

S hlbokou úctou

Redakcia Herko Pátra.

Majiteľ a zodpovedný redaktor:

Južo Markoš.

Hlavný pracovník: Napoleon Janda.